

President: JOAN BOSCH I ROURA.
Vicepresident: JOAN VALL I CLARA.
Consell d'Administració: ISABEL BOSCH I PI, JORDI BOSCH I ROURA, DAVID MARCA I CAÑELLAS, JOAN RIBAS I FEIXAS I ESTEVE VILANOVA I VILA.

Comissió Permanent del Consell Editorial: NARCÍS-JORDI ARAGÓ (President), JOAN BOSCH (Vicepresident 1r), JOAN VILLARROYA (Vicepresident 2n), JOAN BALLESTER, ISABEL BOSCH, JORDI BOSCH, PEP COLLELLEDMONT, ROSA FONT, JAUME OLIVERAS, JOAN RIBAS, LLORENÇ SOLDEVILA I ESTEVE VILANOVA. **Defensor del Lector:** PEP COLLELLEDMONT I OLIVA (defensor@elpunt.cat).

Directors Generals: ANNA MARIA RIBAS (Gestió) i EMILI GISPERT (Continguts).
Subdirector General de continguts: JORDI GRAU.
Directors Comercials: SANTI AMORES (El 9), JORDI CANTÓ (El Punt.cat), XEVI ESTEVA (Agències), SARA MASSANAS (Organització), EVA NEGRE (Presència) i CRISTINA TAULATS (Equips locals).
Administració: CARME BOSCH. **Compres:** LLUÍS CAMA. **Distribució:** CONCEPCIÓ CASALS.
Màrqueting: TONI COROMINAS. **Recursos Humans:** MIQUEL FUENTES. **Finances:** MANEL GÓMEZ. **Serveis al Lector:** CARLES GRI. **Sistemes d'Informació:** JOSEP MADRENAS. **Relacions Institucionals:** XAVIER PAJARES. **Comunicació:** ALBERT PARÍS. **Difusió:** EDUARD VILLACÉ.

Director: EMILI GISPERT I NEGRELL.
Directors Adjunts: MIQUEL RIERA (Comarques Gironines), FERRAN ESPADA (Edicions), JORDI CAMPS (Tancament), GERMÀ CAPDEVILA (Catalonia Today), MANUEL CUYÁS (Sèries), JORDI GRAU (Opinió), TONI MUÑOZ (Apunts i Consell Editorial), XEVI SALA (Informació General), PEP RIERA (El 9), ENRIC SERRA (El Punt.cat) i JOAN VENTURA (Presència).
Redactors en Cap: JORDI MOLINS, RICARD PALOU, JOAN RUEDA I TURA SOLER.

LA TRIBUNA

Joan Abril
Español

Filòleg

Què tenim?

Tenim el país que tenim. Ni més ni menys. I una llengua que s'esmuny de la parla entre els joves i no tan joves. Una llengua amb molta història, però amb governs febles, amb batalles perdudes, i, és clar, amb pèrdua d'institucions, i actualment, al segle XXI, una llengua amb unes lleis torpedinades pel Tribunal Suprem i el Tribunal Constitucional amb l'assistència tècnica del PP i de Ciutadans.

Cada dia, l'espanyolisme ens serveix en safata un feix de raons per avançar cap a un estat propi, sobirà, que ens permeti tenir lleis pròpies, independents, sense haver d'estar condicionats per un govern de governs. La llengua i la cultura d'aquest país es mereixen un tracte digne, un tracte de germà a germà. Els partits polítics que defensen els interessos econòmics, lingüístics i culturals de Catalunya estan més preocupats per la tendència de vot de l'electorat (en certa mesura, raonable) que no pas per la normalització de la llengua. La major part dels partits catalans observen tothora com bufa el vent dels partits estatals. La major part dels partits catalans ja ni es recorden de la manifestació de més d'un milió de persones el 10 de juliol del 2010, que semblava que podia marcar un abans i un després.

Als indignats contra la política econòmica dels governs espanyol, autonòmic o municipal, contra la banca, contra les retallades socials..., s'hi podrien afegir, a Catalunya, tots els qui estem indignats, a més, pels insults maquillats, o no, que pateixen la llengua i la cultura catalanes. Som una nació reivindicativa, però alhora poc valenta encara perquè el dret a decidir sigui un clam unànime amb la representació parlamentària òptima. Ens cal un tomb, que ja ha iniciat la societat civil i que s'ha de vehicular políticament, sempre per la via democràtica i pacífica i amb el suport internacional que no hi ha dubte que obtindrem, malgrat les amenaces pseudoboicotistes.

Tenim futur com a poble

Passen els anys i el nostre dret a decidir ha quedat, de moment, en un mer acte simbòlic que no s'ha solidificat. I no podem permetre, ni un minut més, que Catalunya sigui un referent de despropòsits, d'actes frustrats. L'economia catalana pateix un llast important empès pel govern estatal, i d'aquest llast ens en podem alliberar si hi ha cohesió social, cohesió de país, de nació per liderar projectes del tot plausibles. Hi ha raons, moltes, per creure que tenim futur com a poble, amb una llengua i una cultura riques, amb maneres

PEP DUIXANS

Tenim el país que tenim, però el futur, que ja és present, només depèn de nosaltres

de fer pròpies que podem continuar exportant (el futbol n'és una, el Barça ho ha demostrat amb el seu futbol tan elegant, vist per milions d'espectadors de tot el món), o amb actius com la gastronomia o el clima.

Ens podem autoenganyar fàcilment amb les estadístiques sobre l'ús de la llengua, per exemple, si hi creiem cegament (vegeu dades sobre el coneixement a l'Idescat, que contrasten amb les de l'ús!), perquè si realment són certes, cosa que no poso en dubte tècnicament, ens hauríem de creure també que no cal que l'administració dediqui gaires esforços al seguiment de la política lingüística en tots els àmbits de la societat: ni en les quotes tan escasses de cinema en català, ni en els comerços, ni en l'ensenyament, ni en els jutjats, ni en la política contra les seleccions catalanes, ni en les emissions de TV3 al País Valencià, ni en tants altres sectors socials, econòmics, culturals que no esmentaré per no atabalar el lector.

Ni els lingüistes són els redemptors de la llengua ni tampoc els partits polítics, per avançar amb dignitat a favor de la llengua i la cultura del nostre país. Tenim 32.000 km² i set milions i mig d'habitants, amb greus preocupacions econòmiques i amb il·lusions per exportar. Necessitem repensar Catalunya en clau de futur, i aquest futur el tenim aquí mateix, en el dia a dia, en les petites idees que, unides, fan que creixin a espatlles de gegant. Tenim el país que tenim, però el futur, que ja és present, només depèn de nosaltres.

Poltrona

Jordi Cabré

No la meva mare, sinó ja la meva àvia feia servir l'expressió *grimègia* (jo que creia que es deia *guirimègia*) per a parlar de coses d'adults, és a dir, amb càrrega picant. No sé ben bé per què en Tortell Poltrona fa servir aquest títol per al seu nou espectacle, però m'imagino que té a veure amb les ganes de treure ferro i no espantar gaire: no es

tracta d'un espectacle qualsevol, sinó d'una deliciosa reflexió sobre la mort. L'espectacle ha sorgit del Centre d'Arts Escèniques de Reus, que per cert ja ha presentat una nova i prometedora programació, i vaig poder-ne gaudir al teatre de Sant Esteve de Palautordera acompanyat d'un nen de 6 anys i un altre honorable nen de 60. Tots dos (i jo, que en tinc 36) van riure. Tothom va riure, ben bé una hora i mitja, davant la mort. En aquesta obra, les altes dagues i

les fosques túniques i les sinistres riallades de l'esquelet amenaçador esdevenen grotesques pretensions d'un espectre il·lús. Poltrona, pallaso, ha aconseguit el que no em pensava: jo que creia que voldria fer-nos plorar, i el que fa en canvi és posar un nas vermell a la gran temuda. Fins i tot fa servir (recurs genial) una corona fúnebre de collaret de flors polinèsies, i un ciri de capella ardent el converteix en espelma de pastís d'aniversari.

En cap moment el nen de 6 anys va tenir cap temença, mentre els nens de més de 30 anàvem perdent les convencionals vergonyes. Poltrona diu que no està la cosa per a aixecar cadires amb la boca, però ens ha regalat una hora i mitja de divertida reflexió filosòfica: de sobte, ell mateix (i un cotxet) es transforma en planeta que gira enmig del cosmos i que intenta explicar el perquè de l'existència, amb un suggeriment encara més irònic: tal vegada tot és meravellós-

ment absurd. Tantes vegades que hem menyspreat col·lectivament el circ, com a art menor, i al final resultarà que la millor conclusió davant les grans preguntes és l'actitud del pallaso. Un desafiament, una indignació, una amenaça a la cara de la mort mateixa. Pujar les escales que ens esperen a tots i poder fer-ho feliç, amb totes les lletres: vet aquí el sentit de tot. Tenim un gran filòsof, tenim un gran artista, tenim un gran pallaso. No se'l perdin, si us plau.